

når man skal give 100 kr. fra en person til fem personer, ret stor forskel på, om de fem personer får en 20'er hver, om den ene person får de 100 kr. og de fire andre ingenting får, eller hvordan fordelingen i øvrigt bliver.

Det er det, der er diskussionen, og det er det, der er det interessante, og det er det, vores lokalpolitikere bliver stillet til ansvar for, nemlig om de har de penge, der skal til for at sørge for, at opgaverne faktisk kan løses i hver enkelt kommune.

Kl. 11.35

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Præcis af samme grund skulle man jo have valgt at bruge sit ønske om at søge indflydelse til at tage et medansvar for det her, hvilket jo også ville være en automatisk entrebillet til at tage et medansvar for det næstfølgende forløb.

Nu er det sådan, at det jo er svært at komme uden om logikkens regler. Og logikken er altså sådan, at når man skal fordele et sæt nye opgaver til nogle kommuner, der ikke eksisterer endnu, så er man altså nødt til at få låst nogle af faktorerne, før man kan lave regnestykkerne færdige. Man kan jo ikke regne med tre ubekendte på én gang, uanset vidensniveau.

Derfor er logikken jo i det her, at vi nu flytter opgaver fra et myndighedsniveau til et andet myndighedsniveau, samtidig med at det myndighedsniveau – det er kommunerne vi taler om – organiserer sig på en ny og mere hensigtsmæssig måde, der gør, at kommunerne har en større mulighed for at honorere de flere opgaver.

Det er alt sammen det, der sker i løbet af det her forår. Kommuner, der søger sammen i et nyt Kommunedanmark. Et Folketing, der tager ansvaret for at lave en opgavemæssig flytning, som i øvrigt er solidt forankret i overvejelser om, hvilken bæredygtighed der skal til indbyggermæssigt, for at man kan løse det her fagligt forsvarligt og ud fra nogle aktuarmæssige beregninger.

Så kommer den næste fase, og det er den, der kommer, og som vi har givet meget højtidelige og præcise løfter om – man kan læse det i aftalen – nemlig at så skal der laves den regnemekanisme, der sikrer, at den hundredkroneseddel fordeles på en så tilpas ligeværdig måde, at hver enkelt hånd har penge nok til at kunne købe de ydelser, der er brug for.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det, som er meget vanskeligt at følge med i, når vi taler om regeringens tilrettelæggelse af den her proces, er jo, at når man regner med tre ubekendte, så må man have tre ligninger. Og det kræver, at man stiller ligningerne op, hvis man vil nyde fremdrift, og regeringen har jo end ikke taget tilløb til at stille ligninger op. Regeringen har ikke givet antydning af indsigt i, hvordan den enkelte kommunes økonomi kommer til at se ud. Den har selvfølgelig vist os, hvordan den har håndteret regnskabet i forhold til skatteopgaver.

Efter en lang proces og efter at en uvildig part havde været indover, lykkedes det at få fastsat noget, som i hvert fald nogle kommuner synes var nogenlunde rimeligt, men hvor det stadig væk er sådan i den konkrete fordeling, at de, som er mest effektive, straffes. Og hvis det ligesom er skabelonen for, hvordan resten af processen skal være, så må vi imødesee vanskelighed på vanskelighed på vanskelighed, og vi må også imødesee, at det bliver meget vanskeligt for vores lokalpolitikere at stille med et program, som de faktisk vil kunne gennemføre, fordi de kommer til at skønne fuldstændig ud i det blå i forhold til den konkrete kommuneøkonomi.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu synes jeg, at fokus flyttes, for nu forstod jeg sådan set, at debatten ikke skulle handle om hundredkronesedlen, der skiftede hænder, men om, hvordan hundredkronesedlen skulle fordeles. Og nu rejser fru Margrethe Vestager en diskussion i relation til skatteopgaven om, hvordan man værdisætter denne her hundredkroneseddel og ikke, hvordan den skal fordeles. Der ved fru Margrethe Vestager lige så godt som jeg, at det spørgsmål, altså den DUT-drøftelse, der har været, jo er endt i fryd og gammen og i total enighed mellem kommunerne på den ene side og regeringen på den anden side.

Må jeg så sige omkring økonomien, at alle kommunalbestyrelser præcis ved, hvad de har at rette sig efter. Det fremgår krystallklart af aftalen, for der er der lagt et maksimum ind for, hvilke forandringer den enkelte kommune kan tåle. Og derfor er det sådan, at helt uagtet diskussionen omkring udligningsreform vil alle kommuner, når nu i øvrigt opgaverne og ressourcerne er fordelt, kunne budgetlægge i tillid